

stillede, og som paa sædvanlig Maade ere godkendte af Justitsministeriet. Hvad derimod angaar de foreslaaede Bygningsforanstaltninger, har Udvalget ikke ment at kunne gaa ind paa dem. Man har ikke ved de Meddelelser, der ere fremkomne senere fra den høje Regering, følt sig overbevist om, at man virkelig har henvendt sig til alle de Løsøreforsikringselskaber, hvorom der her kunde være Tale. Man ser, at de forskellige Selskaber have haft en noget forstellig Forestilling om denne Risikos Natur, hvilke Præmier der skulle til for at dække den, og hvilke Bygningsforanstaltninger der udkræves, og man er derfor kommen til den Anskuelse, at det havde været muligt at finde et Selskab, som vilde overtage denne Risiko, uden at man gif til saa kostbare Bygningsforanstaltninger, som her er Tale om. Men ogsaa et andet Moment har her spillet ind, idet denne Sag har været medbestemmende for Udvalget til at rejse det Spørgsmaal, jeg omtalte under Ministeriet for offentlige Arbejder, om ikke Staten rettere burde være sin egen Assurandør, idet den derved kunde slippe billigere og undgik at komme i saa høj Grad i Assuranceselskabernes Bold, som Tilfældet synes at være, idet der ses alene paa et enkelt Mars Finanslov og Tillægsbevillingslov at være stillet ret betydelige Fordringer til Statskassen, dels i Retning af ny Præmier og dels i Retning af forøgede Bygningsforanstaltninger. Vi have i alt Fald ment ikke i Mar at kunne gaa til denne Udgift.

Jeg gaar saa til § 22 og kan her fatte mig meget kort, idet saa godt som alle de stillede Forslag ere Gengangere fra 2den Behandling, tiltraadte af Mindretallet, og jeg mener ikke, det er rigtigst at opholde det høje Tings Tid ved at komme tilbage til disse Forslag, som dels ere drøftede her for adskillige Aar tilbage og dels jo ogsaa bleve omtalte ved 2den Behandling. Jeg antager ogsaa, at naar den højtærede Krigsminister har stillet disse Forslag, er det ikke for at saa en Forhandling om dem her i Tinget, men kun en fornyet Afstemning, og jeg antager, man fra alle Sider vil kunne være enig om ikke at drage dem ind under Forhandlingen. Der er et Forslag under Nr. 177, som er nyt. Det er om en Anmærkning, hvorved „Krigsministeriet bemyndiges til om fornødent at overstride de under a. og b. opførte Beløb med indtil 1,000 Kr. for hver indkøbt, overtallig Hest i 3—3½ Mars Alderen, der er falden efter en ædel Hingst og opdrættet her i Landet.“ Den højtærede Minister har vist stillet dette Forslag for at imødekomme et Ønske,

der fremkom her i Tinget om Indkøb af danske Heste til Hærens Brug. Det højtærede Ting vil erindre, at Krigsministeren ved 2den Behandling her i Salen, da dette Samraad om Indkøb af danske Heste til Hæren var under Omtale, fremhævede det vanskelige ved at efterkomme dette Ønske, som det i øvrigt, saa vidt man kunde fortaa, ogsaa saa ham selv paa Hjerte at efterkomme, derved at der her i Landet kun var saa utilstrækkeligt Materiale til Hærens Forsyning. Det var den højtærede Ministers Ønske, at det maatte blive anderledes i Tidens Løb, at vore Hesteopdrættene i højere Grad maatte lægge sig efter Remonteavl, saa at man herved maatte kunne naa til at forsyne Hæren udelukkende med danske Heste. Dette Forslag er at fortaa saaledes, at Krigsministeren paa den Maade ønsker at opmuntre Remonteavlens her i Landet og ligeledes at imødekomme det af Folketinget fremsatte Ønske. Man har erkendt denne Forslagets Hensigt, og Udvalget har taget det under fornøden Overvejelse, men er kommen til det Resultat ikke at turde gaa ind paa Forslaget, saaledes som det her er stillet. Det er jo Meningen dermed, at disse Heste, der altsaa indkøbes i 3½ Mars Alderen og først ere egne til Dressur i 4½ Mars Alderen, skulle udstationeres, under Tilsyn naturligtvis, og paa hensigtsmæssige Vilkaar, for saa at benyttes i Hæren, altsaa tages under Dressur, naar de have naaet 4½ Mars Alderen. Det er endvidere Meningen, at Bevillingen skal fortsættes i nogen Tid, og at naar man derved har prøvet sig frem, skulde man komme til Oprettelsen af egne Remontedepoter. At give en saa vidtstrakt Bemyndigelse har Udvalget imidlertid ikke fundet raadeligt. Man har ikke været sikker paa, at denne Vej er den rette at gaa, saa at man i alt Fald ikke før efter nærmere Overvejelse har kunnet bestemme sig til at tiltræde Forslaget. Der har ogsaa herstet meget forskellige Meninger i Udvalget, man har blandt andet i Udvalget fra forskellige Sider haft den Tro, at man ad en anden Vej snarere vilde komme til det Mål, som den højtærede Krigsminister har villet tilstræbe, nemlig ved en forøget Understøttelse til Hesteavlforeninger, en Understøttelse, der særlig skulde anvendes til Fremme af Remonteavlens. Sandsynligtvis kommer man til at tage dette Spørgsmaal op ad Aare, men for i Mar har man ikke villet binde sig.

Det andet Forslag, jeg skal omtale, er Nr. 188. Det vil erindres, at der var en noget lignende Anmærkning til Afstemning her ved anden Behandling, men den frem-